

Mereu și în orice clipă este vremea și acum este a răspunde „iată-mă” lui Hristos. La acest nivel, pe acest plan nu se poate judeca potrivit celor de pe tărâmul profan al logicii juridice. Roadele smochinului – produse ale firii, ale naturii naturale – sunt subordonate ciclurilor de rodire, însă devotamentul oamenilor nu cunoaște soroace și pauze. Interpretarea alegorică se impune: smochinul e omul, iar smochinul neroditor e omul și el neroditor, rece, aspru, nereceptiv chemărilor cerești.

Reacțiile „robustului simț comun” nu au ce căuta în citirea formulelor spațio-temporalității; și tot așa nici în dezlegarea încifrărilor duhovnicești. Iată de ce putem afirma că omul (smochinul, în limbaj codificat) trebuie să fie oricând gata, oricând disponibil pentru Hristos. Iar a fi disponibil înseamnă a te nimeri oricând încins, cu toiagul în mână, cu încălțăminte în picioare, pregătit de drum, de acțiune, de răspuns afirmativ, de roadă.

Sursa: **Nicolae Steinhardt**, *Dăruind vei dobândi*, Editura Mănăstirea Rohia, 2006

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 14 aprilie	18:00	Denia → Sfânta și Marea Marți
Marți 15 aprilie	18:00	Denia → Sfânta și Marea Miercuri
Miercuri 16 aprilie	18:00	Denia → Sfânta și Marea Joi
Joi 17 aprilie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare
	18:00	Denia celor 12 Evanghelii
Vineri 18 aprilie	08:00	Ceasurile și scoaterea Sfântului Epitaf
	18:00	Prohodul Domnului
Sâmbătă 19 aprilie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare
	23:00	Slujba Învierii
Duminică 20 aprilie	12:00	Vecernia Învierii → A doua Înviere

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

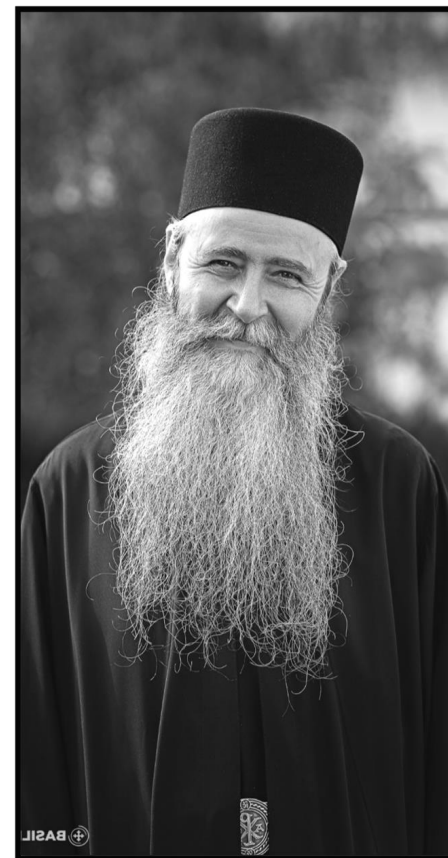
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

"Când suferim pe nedrept trebuie să știm că asta se întâmplă cu îngăduința lui Dumnezeu, fie pentru a ne spăla păcatele, fie pentru a primi cunună."

– Sfântul Ioan Gură de Aur

Nr. 574 / 13 aprilie 2025

PĂRINTELE
ARSENIE MUSCALU

DĂ SÂNGE ȘI IA DUH

Întreaga viață spirituală constă în a reinnoi trăirea directă a Botezului și nu a adăuga ceva nou. Pentru ce luptăm totuși? Pentru ce ne înfrânăm de la patimi și poftă, la ce bun lupta aceasta îndârjită împotriva răului din noi? Oare vom izbândi cândva?

Înțeleg că întrebarea se leagă de faptul că mântuirea ne este dăruită și atunci pentru ce mai luptăm. În Taina Botezului, viața nouă este sădită în noi cumva. Este sădită, sigur că este sădită în noi. Domnul ne-a spus-o limpede: *De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu* (Ioan 3, 5). Este adevărat ce a spus Mântuitorul, dar noi ne luptăm, și o să mă folosesc de acest cuvânt, dacă cineva s-a născut, nu înseamnă că e om matur. Un copil e un copil, are nevoie să treacă prin atâtea ca să ajungă la maturitate. Să se împlinească, să se dezvolte, potențialul lui să devină

actual, să actualizeze ceea ce a fost sădit în el. Într-un copil nu se schimbă nimic. Toate îi sunt date cumva copilului. Dar luptăm pentru că vrem să asimilăm ceea ce ne-a fost dăruit. Domnul ne-a dăruit totul.

Nu de mult a fost în vizită la noi în mănăstire IPS Serafim al Germaniei. Și mi-a plăcut cum a surprins realitatea aceasta. Sunt antinomice cumva, paradoxale lucrurile în trăirea noastră creștină, ortodoxă. Trebuie luate împreună două afirmații care par că se exclud. „Totul este dar de la Dumnezeu”. Totul, absolut totul, este darul Lui. Dar împreună cu afirmația asta trebuie să o luăm și pe cealaltă: „Dă sânge și ia duh”. Dar totul este dar de la Dumnezeu.

Vorbiți-ne despre Sfânta Liturghie. Liturghia este doar obligația religioasă de a merge și a asista duminica la o slujbă de două ore? Ce trebuie să însemne pentru noi mersul la Liturghie? Cum să ne pregătim pentru Liturghie?

De sufletul meu s-a apropiat foarte mult modul acesta de a înțelege, de a exprima lucrurile în ce privește Liturghia. La Sfânta Liturghie este vorba de un schimb de vieți. Noi oferim lui Dumnezeu viața noastră, cu micimile, cu păcatele, cu toate neputințele ei. Iar Domnul ne dă în schimb viața Lui. Lucrurile sunt foarte frumos exprimate în dialogul pe care îl poartă preotul sau arhiereul cu diaconul împreună-slujitor înainte de binecuvântarea

pentru Sfânta Liturghie. Redau introducerea dialogului dintre cei doi în exprimarea veche, ușor arhaică. Diaconul spune: „*Vremea a face a Domnului este. Binecuvintează, părinte!*” sau „*Vremea este a face Domnul*”. Asta spune totul despre Sfânta Liturghie. Adică noi am făcut, am făcut Sfânta Proskomidie, am adus darurile de pâine și de vin, le-am pregătit pentru sfințire, am făcut Utrenia, a fost lucrarea noastră. De acum încolo vremea să lucreze a lui Dumnezeu este. Poate în celelalte rugăciuni, în rugăciunile noastre particulare și în Laudele Bisericii este mai mult acțiunea noastră. Să explic altfel. Vedeți, la Utrenie, partea principală a slujbei se săvârșește la strană. Și asta cumva sugerează lucrarea noastră, mersul nostru către Dumnezeu. Dar în Sfânta Liturghie partea principală, esențială, a slujbei se desfășoară în Sfântul Altar. De aceea se începe dialogul așa: „*Vremea de acum este să lucreze Dumnezeu*”. În Sfânta Liturghie vine Dumnezeu către mine. Este mișcarea Lui către noi, oamenii. De aceea, zic cumva că aici este vorba de un schimb de vieți. Noi, sub forma pâinii și a vinului, oferim lui Dumnezeu viața noastră. Iar El ni le oferă apoi, după sfințire, ca Trup și Sânge al Lui. Atunci cum trebuie să participăm la Sfânta Liturghie sau cum trebuie să ne pregătim pentru ea e de la sine înțeles. Să trezim, să deșteptăm în noi conștiința aceasta a faptului că mergem să ne întâlnim cu Dumnezeu, nu că nu ne-am putea

întâlni oriunde până la urmă cu El, dar Dumnezeu a ales modul acesta de a lucra în lume. Mergem să ne întâlnim cu El, să ne oferim viața Lui. Și câtă dragoste punem noi în ceea ce oferim, uite, oferim pâine și vin la Liturghie... dar sigur că nu darul material este esențial, ci dispoziția cu care oferim acest dar, adică partea asta spirituală, duhovnicească, încărcătura pe care o dăm acestui dar. Noi oferim lui Dumnezeu viața noastră simbolizată prin darurile de pâine și vin, iar El se oferă pe Sine Însuși, ne oferă viața Lui.

Cum putem spori iubirea pentru Dumnezeu?

Domnul Însuși ne-o spune: *Cine mă iubește ascultă poruncile Mele. Acela este care Mă iubește, care păzește poruncile Mele*. Silindu-ne să păzim porunca dumnezeiască. Nu putem să ne sporim iubirea față de Dumnezeu neglijând porunca dumnezeiască. Așa putem să ne sporim iubirea. O scânteie de iubire avem. Scânteia aceea trebuie să o sporim. Adică așa cum în foc, vezi, punem lemne, punem combustibil, îl alimentăm ca să ardă, la fel scânteia iubirii Lui în noi El Însuși o aprinde. Dumnezeu Însuși o aprinde. Dar ține de noi apoi să facem ca acest foc al iubirii să nu se stingă. Și modul, felul cum alimentăm, calea pentru a alimenta această iubire este silirea spre păzirea poruncilor dumnezeiești.

Sursa: ziarullumina.ro

**PĂRINTELE
NICOLAE STEINHARDT**

OMUL ȘI RĂSPUNSUL SĂU LA CHEMAREA LUI DUMNEZEU

Pericopa smochinului se cade a fi și ea supusă unui tratament analog, înțelegând că trebuie interpretată nu după regulile dreptății naturale și a valorilor axiologiei elementare, ci la nivelul propozițiilor duhovnicești alegorice. Da, nedrept este a-i pretinde smochinului (sau oricărui alt arbore fructifer) roade atunci când nu-i vremea recoltei, dar nedreptatea încetează dacă înțelegem că este în fapt vorba de a fi ori a nu fi de folos lui Dumnezeu, de a răspunde ori ba chemării Sale. Nu de smochini și de smochine se face mențiune în parabola aceasta, ci de om, care nu dispune de scuză valabilă spre a-L refuza pe Făcătorul său ori pentru a-L spune: n-am timp sau nu-i acum momentul potrivit. Chemării de sus i se poate răspunde numai cu „iață-mă” ori cu „da, Doamne”. Motivările, fie ele omenește plauzibile, nu sunt luate în considerație. Nu ne este îngăduit a ne eschiva nici măcar pentru a ne îngropa tatăl ori a ne rânduie cele din gospodărie, nici pentru a ne duce să vedem țarina ce tocmai am agonisit; nici pentru a cerca boii de curând cumpărați; nici pentru a nu ne despărți de femeia de care abia ne-am însoțit prin nuntă.